

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **M. Z.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Homolkou, advokátem, se sídlem Na Dolech 15, Jihlava, proti žalovanému **Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy**, se sídlem Masarykovo nám. 97/1, Jihlava, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou ze dne 29. 8. 2012 domáhala vydání rozsudku, kterým by soud určil, že pokyn žalovaného, aby se žalobkyně podrobila přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel pro skupinu „A18,B“ ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění

účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“), je nezákonný, a zakázal žalovanému, aby v porušování práv žalobkyně pokračoval.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[2] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti:

[3] Dne 27. 4. 2012 zaslala Policie České republiky žalovanému podnět k zahájení správního řízení, č. j. KRPJ-5885-1504/TČ-2009-160081, neboť bylo zjištěno, že při zkouškách odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, prováděných zkušebním komisařem T. B. došlo u žalobkyně a dalších osob k porušení zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel“). Dle podnětu za žalobkyni vyplnil test učitel autoškoly a komisař nebyl testu vůbec přítomen. Ve správním spise bylo založeno i CD s videozáznamem zkoušky, pořízeným v rámci trestního stíhání.

[4] Na základě výše uvedeného podnětu zaslal žalovaný dne 14. 8. 2012 žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení o odnětí řidičského oprávnění a nařízení přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 13. 8. 2012, č. j. MMJ/OD/16005/2012-2, kterým žalobkyni oznámil, že z moci úřední zahájil správní řízení o odnětí řidičského oprávnění ve smyslu ustanovení § 94 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a nařídil přezkoušení z odborné způsobilosti ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[5] Žalobkyně se rozhodla proti tomuto postupu podat správní žalobu, neboť se domnívá, že není povinna se přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel podrobit.

III. Obsah žaloby

[6] V úvodu žaloby žalobkyně tvrdí, že neví, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný zahájil příslušné správní řízení a není si ani vědoma skutečnosti, na základě které by mohla pozbýt odbornou způsobilost.

[7] Žalobkyně toto dále rozvádí, když tvrdí, že v oznámení o zahájení správního řízení není nijak vymezen předmět řízení; není jí tedy zřejmé, jakého jednání se měla dopustit, resp. nedopustit, čímž mělo dojít k hrubému porušení principů správního řízení dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[8] Na závěr žalobkyně uvádí, že neexistují žádné skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že by odbornou způsobilost pozbyla, a proti pokynu žalovanému není přípustné odvolání, nezbylo jí nic jiného než podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

IV. Vyjádření žalovaného

[9] Na úvod svého vyjádření ze dne 19. 10. 2012 žalovaný uvádí, že není právnickou osobou veřejného práva a namítá nedostatek své vlastní procesní způsobilosti. Poté se žalovaný vyjadřuje k meritu věci a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou ve všech bodech zamítl.

[10] Dle žalovaného oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13. 8. 2012 obsahuje veškeré obligatorně stanovené náležitosti podle ustanovení § 46 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen “správní řád”).

[11] Předmět řízení je údajně jednoznačně a určitě specifikován, neboť jde o řízení o odnětí řidičského oprávnění podle ustanovení § 94 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, což musí dle žalovaného postačovat. Žalovaný v této souvislosti odkázal na možnost žalobkyně nahlížet do spisu podle ustanovení § 38 správního řádu. Uvádí, že žalobkyně ani její právní zástupce této možnosti nevyužili.

V. Replika žalobkyně

[12] K vyjádření žalovaného se dne 6. 11. 2012 vyjádřila žalobkyně replikou. Žalobkyně trvá na tom, že není jasné, jaké konkrétní jednání žalobkyně má být ve správním řízení posuzováno a jaký skutek je předmětem řízení. S ohledem na absenci řádné specifikace předmětu řízení se domnívá, že pokyn žalovaného, kterým jí bylo nařízeno, aby se podrobila přezkoušení, je nezákonný.

[13] Dále uvedla, že ve správním řízení není možné provést důkaz kamerovým záznamem ze dne konání zkoušky, popř. protokolem o obsahu tohoto kamerového záznamu. Tyto důkazy byly pořízeny v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Správní řád totiž nezakotvuje možnost provádění prostorového odposlechu osob ve správním řízení. K tomu uvedla relevantní judikaturu.

VI. Právní hodnocení soudu

[14] Na úvod se soud zabýval otázkou aktivní a pasivní žalobní legitimace.

[15] K procesní způsobilosti žalovaného (v reakci na jeho vlastní vyjádření ze dne 19. 10. 2012) soud pouze připomíná, že ve správním soudnictví není osoba

žalovaného určena tvrzením žalobce, ani žalovaného, ale kogentně ji určuje zákon v ustanovení § 69 soudního řádu správního: žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Žalovaným tedy není statutární město Jihlava, ale skutečně Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy.

[16] K aktivní žalobní legitimaci pak soud uvádí, že aktivně legitimovaným k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Aktivní legitimace žalobkyně se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jejích právech.

[17] Otázkou aktivní legitimace v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se také opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, vyslovil, že *„postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle ustanovení § 82 soudního řádu správního je [...] dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení § 82 soudního řádu správního tak pod nadpisem „aktivní legitimace“ vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a vedl soud k rozhodnutí, tj. výroku směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva. V průběhu řízení je proto nutno zkoumat, zda žalobce tvrzenou aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný státní orgán tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv skutečně dopustil (zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován). V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 soudního řádu správního - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jednotlivé definiční znaky aktivní legitimace k žalobě podle § 82 soudního řádu správního nepředstavují speciální formulace podmínek řízení, při jejichž „zjištěné absenci“ se klade absolutní překážka postupu procesu, takže soud nemůže vydat rozhodnutí o věci, o kterou běží.“*

[18] V tomto ohledu byla podmínka aktivní žalobní legitimace splněna, neboť žalobkyně v žalobě tvrdí, že byla zkrácena na svých právech tím, že se musí podrobit přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel pro skupinu „A18,B“ ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[19] Zde je nutno zdůraznit, že otázku aktivní žalobní legitimace žalobkyně ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního jako podmínku řízení (podmínku přípustnosti žaloby) nelze směřovat s otázkou aktivní věcné žalobní legitimace, tedy s otázkou důvodnosti žaloby.

[20] Úspěch žaloby rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že žalobkyně skutečně, jak v žalobě tvrdí, byla na svých právech zkrácena nezákonným zásahem. Žalobu sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně veřejného subjektivního práva; účelem soudního řízení správního je podle ustanovení § 2 soudního řádu správního poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. To, že žalobní legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukrácení na právech skutečně došlo.

[21] Soud se nejprve zabýval otázkou, zda se vůbec pojmově může jednat o zásah. K tomu soud připomíná usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j 8 Aps 6/2007-247, z něhož vyplývá, že *„posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 soudního řádu správního, je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního“*.

[22] Samotné zahájení správního řízení nemůže být zásahem ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního. Jelikož se ochrany proti zahájení správního řízení lze domáhat v rámci soudního přezkumu konečného rozhodnutí o případném odnětí řidičského oprávnění (klasickou správní žalobou proti rozhodnutí správního orgánu), pak zde existují jiné právní prostředky ochrany a takovou žalobu musí soud hodnotit jako nepřípustnou ve smyslu ustanovení § 85 soudního řádu správního. V daném případě ovšem nelze o posouzení zákonnosti zahájení správního řízení o odnětí řidičského oprávnění, ale o samotnou výzvu podrobit se odbornému přezkoušení ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu. V té žalobkyně spatřuje zásah do svých práv. Proti této výzvě se žalobkyně nemůže bránit jinak než žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, neboť povinnost podrobit se odbornému přezkoušení vzniká ex lege (na základě ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu).

[23] Podle ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v rámci řízení o omezení nebo odnětí řidičského oprávnění nařídí držiteli řidičského oprávnění, aby se ve stanovené lhůtě podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti, vyjdou-li najevo skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že držitel řidičského oprávnění pozbyl částečně nebo zcela odbornou způsobilost.

[24] Otázka, zda existují skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že držitel řidičského oprávnění pozbyl částečně nebo zcela odbornou způsobilost, však není

zkoumána v žádném zvláštním typu správního řízení (např. předcházejícím řízení o odnětí řidičského oprávnění), a proto je nutné žalobkyni umožnit soudní přezkum již v této počáteční fázi řízení o odnětí řidičského oprávnění.

[25] „Zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení,“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98). Přezkoušení z odborné způsobilosti rozhodně není pouhým procesním úkonem technicky zajišťujícím průběh řízení. Nařízením přezkoušení je znatelně zasahováno do právní sféry žalobkyně (musí se na přezkoušení dostavit v určený čas na určené místo, řádně se na něj připravit atd.). Jde o aktivní úkon veřejné moci proti žalobkyni, nikoli pouhý procesní úkon.

[26] Výzva k podrobení se přezkoušení z odborné způsobilosti tedy je pojmově zásahem ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního.

[27] Soud se dále zabýval otázkou, zda zásah spočívající v nařízení přezkoušení z odborné způsobilosti byl nezákonný, či nikoli, a zda jím byla skutečně dotčena veřejná subjektivní práva žalobkyně (v této fázi již tedy nepostačuje pouhé tvrzení o dotčení na svých právech).

[28] Podle ustanovení § 94 odst. 1 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností odejme řidičské oprávnění, pokud jeho držitel (a) pozbyl zcela zdravotní způsobilost, (b) pozbyl zcela odbornou způsobilost, nebo (c) nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v ustanovení § 82 téhož zákona.

[29] Zákon o silničním provozu tedy v ustanovení § 94 stanovuje případy, kdy je příslušný správní úřad (v daném případě žalovaný) z moci úřední povinen rozhodnout o odnětí řidičského oprávnění. Jedná se o situace, kdy držitel řidičského oprávnění pozbyl zcela zdravotní nebo odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla nebo pokud nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v ustanovení § 82 zákona o silničním provozu, přičemž ustanovení § 82 zákona o silničním provozu taxativním způsobem vymezuje jednak všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění a jednak ty podmínky, které musí držitel řidičského oprávnění splňovat po celou dobu trvání platnosti řidičského oprávnění.

[30] Jakým způsobem správní úřad zjistí ztrátu způsobilosti držitele řidičského oprávnění nebo nesplnění podmínek v čase rozhodování o udělení řidičského oprávnění, zákon neřeší. Zahájení řízení ve smyslu ustanovení § 94 zákona o silničním provozu není v zákoně podmíněno žádným úkonem, např. žádostí osoby, o jejíž způsobilosti se bude rozhodovat. Jedinou podmínku, která musí být splněna, zakotvuje ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu, a sice, že musí vyjít najevo skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že držitel řidičského oprávnění pozbyl částečně nebo zcela odbornou způsobilost.

[31] Správní úřad tedy může zjistit důvody pro odejmutí řidičského oprávnění buď v rámci své vlastní činnosti, např. pokud již je zahájeno řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, nebo z podnětu jiného úřadu, instituce či občana, např. od podnětu Policie České republiky, jako tomu bylo v nyní posuzovaném případě.

[32] Vlastní princip řízení, v němž může být držitel řidičského oprávnění uznán nezpůsobilým k řízení motorových vozidel bez projevu své vůle, resp. i proti své vůli, jako je tomu v dané věci, je nesporně nestandardním právním institutem, protože obecně platí, že správní úřad nemůže zahájit správní řízení z vlastního podnětu, pokud jde výlučně o založení, změnu nebo zánik práva fyzické či právnické osoby. Taková řízení bývají zahajována na návrh (zpravidla žádost). Zvláštnost tohoto institutu spočívá v ochraně důležitého veřejného zájmu, a sice bezpečnosti silničního provozu. Je ve veřejném zájmu, aby lidé, kteří nesplňují podmínky pro držení řidičského oprávnění, ať už z důvodu, že podváděli u testů jako žalobkyně, ale i z jiných přijatelnějších, např. zdravotních důvodů neohrožovali svou neznalostí pravidel silničního provozu a svou jízdou ostatní spořádané účastníky silničního provozu, tedy téměř všechny občany. Ostatně toto je smyslem řidičských oprávnění jako takových. Pokud by totiž veřejný zájem na bezpečnosti silničního provozu neexistoval, instituty řidičských průkazů a zkoušek odborné způsobilosti by vůbec nebyly potřeba.

[33] Žalovaný v roli ochránce veřejného zájmu na bezpečnosti silničního provozu tedy byl povinen podnět od Policie České republiky ze dne 26. 4. 2012, č. j. KRPJ-5885-1504/TC-2009-160081, přijmout a na základě jeho obsahu posoudit, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení. Žalovaný podnět správně vyhodnotil jako důvodný a řízení bezodkladně zahájil. Orgány činnými v trestním řízení totiž bylo zjištěno, že v průběhu zkoušky žalobkyně došlo k porušení nejen zákona o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ale též trestního zákoníku.

[34] Soud dospěl k závěru, že podvádění u testů odborné způsobilosti je skutečností důvodně nasvědčující tomu, že držitel řidičského oprávnění pozbyl částečně nebo zcela odbornou způsobilost ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností tedy byl v rámci řízení o omezení nebo odnětí řidičského oprávnění oprávněn nařídít žalobkyni, aby se podrobila přezkoušení z odborné způsobilosti.

[35] Samotná výzva k podrobení se odbornému přezkoušení ze dne 13. 8. 2012, nehledě na to, že jde zároveň o usnesení o zahájení správního řízení o odnětí řidičského oprávnění, kterou žalobkyně zpochybňuje, má všechny požadované náležitosti. Je z ní zřejmé, v čem je spatřována skutečnost důvodně nasvědčující tomu, že držitel řidičského oprávnění pozbyl částečně nebo zcela odbornou způsobilost, i další esenciální náležitosti (např. kdy a kde přezkoušení proběhne).

[36] Soud ovšem uznává, že namísto pouhého odkazu na oznámení Policie České republiky, č. j. KRPJ-5885-1504/TC-2009-160081, mohl žalovaný do posuzovaného oznámení přímo uvést, že řízení zahajuje z toho důvodu, že vyšlo najevo, že zkouška

z odborné způsobilosti žalobkyně byla provedena v rozporu se zákonem o silničním provozu. Žalovaný výzvu takto upřesnil až dne 17. 9. 2012, tedy cca o měsíc později, ve sdělení č. j. MMJ/OD/16005/2012-6, a to až v návaznosti na podání žalobkyně ze dne 29. 8. 2012. Soud ovšem musí případ posuzovat v celém kontextu; výzva totiž neexistuje ve vakuu a nežije zcela vlastním životem.

[37] Soud zcela jednoznačně odmítl tvrzení žalobkyně o tom, že „*neví, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný zahájil příslušné správní řízení a není si ani vědoma skutečnosti, na základě které by mohla pozbýt odbornou způsobilost, o čemž by zcela jistě rozhodl k tomu příslušný orgán, považuje žalobkyně pokyn žalovaného [...] za zcela nezákonný a šikanózní,*“ (viz II. bod žaloby).

[38] Žalobkyně byla trestně stíhána pro přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle ustanovení § 346 odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s křivou výpovědí o tom, že zkoušku odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel vykonala sama bez cizí pomoci a že učitel autoškoly nebyl v průběhu testu ve zkušební místnosti, přičemž toto trestní stíhání bylo usnesením Okresního soudu v Jihlavě ze dne 30. 5. 2012, č. j. 10 T 86/2012-67, jenž je součástí správního spisu, podle ustanovení § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podmíněně zastaveno. Tento institut lze aplikovat jen při splnění zákonem stanovených podmínek. Lze proto usuzovat, že žalobkyně se k činu musela doznat, nahradit škodu, pokud byla činem způsobena, a vydat bezdůvodné obohacení činem získané. Soudu se tedy jeví jako velmi nedůvěryhodné tvrzení o tom, že po čtvrt roce by si již nebyla vědoma žádných skutečností, proč s ní bylo řízení o odnětí řidičského oprávnění zahájeno. Trestní stíhání se u žalobkyně zřejmě muselo minout účinkem; jiné vysvětlení soud nenalezl.

[39] Soud nepřisvědčil žalobnímu tvrzení, že žalobkyně nevěděla, proč je s ní správní řízení o odebrání řidičského oprávnění zahájeno a proč byla vyzvána k odbornému přezkoušení. V předmětné výzvě je konstatován fakt, že vyšly najevo skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že žalobkyně pozbyla odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, čemuž nasvědčuje odkaz na podnět Policie České republiky ze dne 27. 4. 2012, č. j. MMJ/OD/16005/2012-6. Žalovaný postupoval tak, jak mu ukládá zákon v ustanovení § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[40] Soud dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svých právech tím, že výzva k podrobení se odbornému přezkoušení byla konkretizována až sdělením žalovaného ze dne 17. 9. 2012, č. j. MMJ/OD/16005/2012-6.

[41] Soud se v dané věci nezabýval otázkou, zda provedení důkazu kamerovým záznamem bylo, či nebylo, učiněno v souladu se zákonem, neboť jde o otázku překračující rámec tohoto řízení.

[42] Ze stejného důvodu se soud také nezabýval otázkou, zda v oznámení o zahájení správního řízení byl dostatečným způsobem vymezen předmět zahajovaného

řízení. Jedná se o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který měl spočívat v pokynu, aby se žalobkyně podrobila přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel pro skupinu „AB18,B“, jak žalobkyně požadovala v petitu žaloby. Soudní řízení správní je zde ovládáno zásadou dispoziční. Přezkum samotného zahájení správního řízení o odnětí řidičského oprávnění by byl možný až teprve v rámci řízení o žalobě proti konečnému pravomocnému rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění (klasickou správní žalobou proti rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 soudního řádu správního).

[43] Pro danou věc je relevantní, že zásah spočívající v pokynu podrobit se odbornému přezkoušení nebyl v daném případě nezákonný, jak je tvrzeno v žalobě, ale naopak byl učiněn v souladu s ustanovením § 97 odst. 3 zákona o silničním provozu.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[44] S žalobkyní uplatněnou argumentací z důvodů uvedených výše se soud neztotožnil, ani neshledal důvod zásah žalovaného označit za nezákonný a rozporný s právními předpisy, jak se žalobkyně domáhala. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, poté, kdy účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

[45] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu